

1

Bankomatová karta sa vysunula z automatu.

Dočasne mimo prevádzky bolo napísané veľkými bielymi písmenami na zelenej obrazovke.

Wisting sa obrátil k Ingrid, ktorá stála za ním a kolísala dvojičky v kočíku.

„Asi je prázdny,“ povedal a obzrel sa. Pred Vianocami bolo v uliciach plno ľudí.

Ingrid sa usmiala, trochu sa zaklonila a zahľadela sa na temnú večernú oblohu. Začínalo snežiť. Drobučké vločky podobajúce sa na kúsky papiera viseli vo vzduchu, takmer sa nehýbali.

„Keď prídeme domov, môžeme si dať vafle,“ navrhla.

Wisting si vložil kartu do vrecka. Aj tak mu na účte neostalo veľa peňazí. Napadlo mu, že bude musieť zobrať zopár nadčasov.

Objal Ingrid jednou rukou okolo pliec a druhou rukou chytil rúčku kočíka. Dvojičky budú mať čoskoro pol roka. Thomas spal, Line bola hore. Žmurkala a usilovala sa sledovať, čo sa okolo nej deje.

Tisol kočík po ulici Tollbodgaten a zamieril k vydláždenému námestiu pred kostolom, kde svietil vianočný stromček.

Trhovníci mali škriatkovské čiapky a z ich stánkov vonalo varené víno, čerstvé vafle a sladká kaša so škoricou.

V otvorenom ohnivočervenom aute prišiel na námestie škriatkovský orchester a hral koledy.

„To je Rupertov packard!“ vyhrkla Ingrid a ukázala na staré auto.

„Hrá na trúbku,“ usmial sa Wisting a kývol na bradatého muža na prednom sedadle s čiapkou na hlave.

Zastali a počúvali.

Rupert Hansson sa kamarátil s Ingridiným otcom. Keď sa brali, hral v kostolnom zbore sólo na trúbke a z kostola ich odviezol na svojom veteránovi. Bolo to prenikavo červené auto so zelenými kruhmi okolo poohýbaných blatníkov. Na svadbu auto ozdobili brezovými vetvičkami a bielymi stužkami.

„Ktovie, či naštartuje, keď sa budú chcieť odtiaľto pohnúť,“ poznamenal Wisting a pošúchal si ruky.

Ingrid sa sklonila nad kočíkom, aby sa pozrela, či sa dvojičky neodkopali. Potom sa pritisla k Wistingovi a položila mu hlavu na plece.

Rupert Hansson si ich všimol a voľnou rukou ich pozdravil tak, že ju zodvihol k škriatkovskej čiapke. Keď mu Wisting zamával, Rupert mu naznačil, aby ho počkali.

Orchester dohral a Rupert sa otočil k ostatným, aby sa s nimi rozlúčil.

Wisting a Ingrid k nemu podišli. Rupert vystúpil z auta a nazrel do kočíka. Line sa podarilo vyslobodiť si jednu rúčku spod prikrývky a trepotala rukavičkou. Thomas hlboko spal.

„Prvé Vianoce,“ poznamenal Rupert a pozrel sa na Ingrid. „To bude fajn.“

„Tešíme sa na ne,“ usmiala sa naňho.

Wisting pristúpil k veteránovi.

„Myslel som si, že je to auto na leto,“ povedal.

„To aj je,“ kývol Rupert hlavou a vrátil sa k autu. „Ale tu ide o tradíciu. Vždy hráme na vianočných trhoch.“

Chytil do rúk kufrik s trúbkou, položil ho na sedadlo a otvoril ho.

„Na niečo som sa ťa chcel spýtať,“ povedal Wistingovi, zatiaľ čo kládol nástroj na miesto.

„Na čo také?“

„Mohol by si mi zistiť, komu patrí tá stará stodola pri Tveidalskej križovatke?“

„Tam stojí nejaká stodola?“

„Čoskoro sa zrúti,“ odvetil mu Rupert. „Ak bude veľa snehu, tak ďalšiu zimu nevydrží.“

Wisting si vopchal ruky do vreciek.

„Prečo chceš vedieť, komu patrí?“

„Je v nej staré auto,“ odvetil Rupert. „Rád by som ho dal dokopy.“

„Nie sú na okolí nejaké domy?“ spýtal sa Wisting. „Ak áno, mohol by si sa popýtať tam.“

Rupert pokrútil hlavou.

„Myslel som si, že by si mi to vedel zistiť,“ dodal. „Veď na polícii musíte viesť nejaký register, či nie?“

„O podobné veci sa stará skôr magistrát,“ vysvetlil mu Wisting. „Tam by ti azda vedeli pomôcť.“

„Aké je to auto?“ zamiešala sa do rozhovoru Ingrid.

„Nie som si celkom istý,“ odvetil Rupert. „Ale domnievam sa, že ide o starú minervu.“ Všimol si, že Wisting ani Ingrid značku nepoznajú. „Vyrábali ich Belgičania,“ objasnil im. „Skrachovali ešte pred vojnou. Prvé auto kráľa Haakona bola štvorcylindrová minerva, model z roku 1913.“

„Sú zriedkavé?“

Rupert pritakal.

„V Nórsku ich veľa nebolo. Kráľovo auto pravdepodobne

skončilo v šrote. Nikto vlastne presne nevie, čo sa s ním stalo.“

„Ako si sa dozvedel, že v tej stodole stojí staré auto?“

„Povráva sa to,“ odvetil Rupert. „Jeden starší chlapík z klubu veteránov o tom počul od strýka. Vraj ho tam kedysi dávno odtiahli, prikryli celtovinou a odvtedy tam stojí.“

„Kedy sa to malo stať?“

„Niekedy v dvadsiatych rokoch.“

Wisting zodvihol obočie.

„Čiže tam stojí šesťdesiat rokov?“

Rupert horlivo prikývol.

„Ak je to pravda, mohlo by ísť o originál a stále by mohlo byť v dobrom stave.“

Wistinga autá nikdy výnimočne nezaujímali. S Ingrid mali šesťročné volvo. Ale bol zvedavý, prečo také zriedkavé auto niekto odpratal do stodoly a tam ho skrýval tak, aby o ňom nik nevedel.“

„Zájdeš so mnou k tej stodole a pozrieš sa na to?“ vyzval ho Rupert. „Tak aspoň uvidíš, kde je.“

„V tomto?“ spýtal sa Wisting a kývol na starý packard.

Rupert sa zasmial.

„Nie, ten sa domov povezie,“ odvetil a ukázal na parkovisko, kde stál landrover s príviesným vozíkom.

Wisting sa pozrel na Ingrid a kočík. Trhovníci začali baliť stánky.

„Niekedy inokedy,“ odvetil.

„Pokojne choďte,“ namietla Ingrid a oprášila sneh zo striešky kočíka. „Pôjdem s deťmi domov.“

Zrejme jej napadlo to isté, čo Wistingovi: Rupertovi to dlhovali. Za odvoz po svadbe, ani za to, že im na nej hral, mu nezaplatili.

„Potom ťa odveziem domov,“ ubezpečil ho Rupert.

„Tak dobre.“

Wisting vytiahol z vrecka na nohaviciach kľúče a podal ich Ingrid. Vlastne by si mal na niekoľko hodín ľahnúť, kým sa vydá na nočnú zmenu, ale idú len do údolia Tveidalen, to by nemalo byť na dlho.

Ingrid si od neho zobrala kľúče a pobozkala ho na líce.

„Kým prídeš domov, spravím vafle,“ usmiala sa.

Odchádzala preč a kolesá kočíka kreslili do snehu tenké pásy.

Rupert Hanson zašiel po landrover. Wisting ho navigoval k starému packardu. Potom veterána vyteperili pomocou navijaka na vozík.

Wisting sa usadil na sedadlo spolujazdca.

„Najprv ho odveziem domov,“ povedal Rupert.

Wisting prikývol.

Zamieril na západ po ulici Helgeroveien. Snežilo už hustejšie, zdalo sa im však, akoby sa súčasne oteplilo. Asfalt bol pod kolesami áut obnažený, sneh sa na ňom roztopil.

Za Nalumom Rupert odbočil a zacúval pred svoju garáž. Z okna, v ktorom visela adventná hviezda, vyzrela žena.

Wisting vystúpil z auta a otvoril veľkú bránu. Rupert vošiel s autom dnu, potom vystúpil a odpojil vozík. O dve minúty už boli opäť na ceste.

Rupert zapol rádio. Reprodukory prskali, bol slabý signál.

„Miestnu stanicu tu takmer nechytá,“ poznamenal a krútil vypínačom, kým nenašiel verejnoprávne NRK. Stíšil zvuk a obrátil sa k Wistingovi.

„Zašiel som tam na jeseň. V stodole už dlho nik nebol. Je to tam riadne zarastené, pre stromy navôkol budovu skoro nevidno.“

„Dá sa dostať dovnútra?“

„Na dverách visí zámka,“ vysvetlil mu Rupert. „Ale medzi doskami sú štrbiny.“

Ukázal palcom ponad plece na zadné sedadlo.

„Zobral som nejaké baterky. Môžeme si posvietiť dnu a zistiť, či tam je niečo, čo sa podobá na auto.“

Odmlčali sa na takmer štvrťhodinu. Rupert odbočil na ulicu Brunlanesveien. Odtiaľ to bol na Tveidalskú križovatku už len asi kilometer. Predné reflektory auta osvetľovali štíhle kmene stromov. Na konci úzkeho chodníka stála stodola so sedlovou strechou z prehrdzaveného vlnitého plechu.